

TheaterNieuws

Beste theaterliefhebber,

De zomer heeft lang genoeg geduurd. Of laten we het anders verwoorden: wij vinden het hoogtij om aan een nieuw seizoen te beginnen. Het theaterseizoen 2015-2016 kondigt zich alleszins veelbelovend aan. Ons podium wordt straks de biotoop van ondermeer Ruth Beeckmans, Michael De Cock, Titus De Voogdt, Valentijn Dhaenens, Frank Focketyn, Joris Hessels, Simone Mildochter, Michael Pas, Matteo Simoni, Tom Struyf, Amaryllis Uitterlinden, Tom Van Bauwel, Clara van den Broek, Bruno Vanden Broecke, Lucas Van den Eynde, Robrecht Vanden Thoren, Tania Van der Sanden, Tom Vermeir en Sara Vertongen. Dat is een indrukwekkend lijstje. Het zijn allemaal mensen die wij niet vragen omwille van hun (televisie)bekendheid, maar omdat wij heel hard geloven in de respectievelijke projecten die ze hier komen presenteren.

O ja, u vraagt zich af wie in godsnaam Tom Vermeir is? Dat zal binnenkort wel veranderen, want deze Gentse acteur met West-Vlaamse roots vertolkt de hoofdrol in 'Belgica', de nieuwe film van Felix Van Groeningen, die binnenkort in de zalen komt. Maar eerst speelt hij mee in 'Poepsimpel' van Compagnie Cecilia, de voorstelling waarmee wij ons

theaterseizoen starten. Grijp deze kans, want misschien moeten we straks ook naar Hollywood om Tom in levende lijve te zien... Er staan volgende vrijdag overigens drie regelrechte klasbakken op scène, met naast Tom Vermeir ook Titus De Voogdt en Robrecht Vanden Thoren. Hun spelplezier werd in goeie banen geleid door Arne Sierens.

Minder vrolijk gaat het eraan toe in 'Saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND' van 't Arsenal. In deze voorstelling gaat Michael De Cock, de toekomstige artistiek leider van de KVS, aan de slag met verhalen van vluchtelingen. Voor één keer ruilen we de knusse theaterzaal voor de kille laadruimte van een vrachtwagen. U begrijpt wel waarom. Afspraak op 24 oktober op onze parking. Let op: er kunnen slechts 40 mensen per voorstelling binnen!

In dit nummer van Theaternieuws leest u alles over beide theaterproducties. Graag tot binnenkort in De Steiger!

Bart Bogaert.

In de kijker ...

POEPSIMPEL door Compagnie Cecilia

Steekkaart van de voorstelling

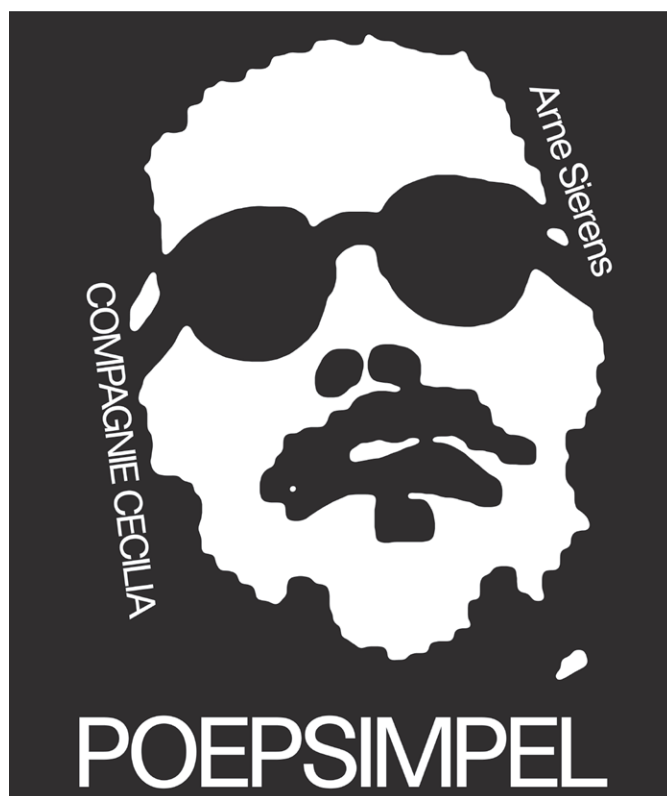
Datum: vrijdag 2 oktober om 20.15 u. in de theaterzaal

Tekst en regie: Arne Sierens
Spel: Titus De Voogdt, Robrecht Vanden Thoren, Tom Vermeir
Live-muziek: Jean-Yves Evrard
Scenografie: Guido Vrolix
Kostuum: Ilse Vandenbussche
Stage kostuum: Deborah Van Acker
Fotografie: Kurt Van der Elst
Techniek: Koen Demeyere, Jonas Lambrigts

EXTRA: om 19.30 u. is er in de studio een inleidende babbel met acteur Tom Vermeir

In 't kort

Deze nieuwe creatie van Arne Sierens vertelt het verhaal van een familiereünie op het domein van 'de baron'. Hij heeft zijn kasteel verkocht en nodigt voor een laatste keer de mensen uit die hem na aan het hart liggen. Zijn vrouw en zijn zoon zijn van de partij, maar ook zijn nieuwe jonge vlam en een buurman zonder geluk. Ze beleven een laatste zomer op de grens tussen verleden en toekomst.

Arne Sierens, uniek auteur en theatermaker

Arne Sierens (°1959, Gent) studeerde af aan het Rits als regisseur. Hij werd als theatermaker bekend door voorstellingen als *Mijn Blackie*, *Martino*, *Niet alle Marokanen zijn dieven ...* Hij brak internationaal vooral door met de trilogie *Moeder en kind*, *Bernadetje* en *Allemaal indiaan*, die hij samen met Alain Platel creëerde. Daarnaast schreef hij als auteur een opmerkelijk oeuvre bijeen met teksten als *De Soldaat-facteur* en *Rachel*, *Mouchette*, *De Broers Geboers*, *De drumleraar ...*

Aan het theater van Arne Sierens valt niet te ontkomen: het grijpt je onmiddellijk bij de strot. Het is een belevenis waarvan je soms groggy, maar altijd gelouterd buitenkomt. Verwacht geen afgewerkte dialogen of afgeronde verhalen met verstrooiing tussen kop en staart. Van teksttoneel is geen sprake. In ruil krijg je bonte taferelen en ruwe schetsen, uitgegrote beelden van bijzondere momenten. Soms bijzonder vanwege de situatie zelf, maar meestal vanwege de emotie die erachter schuilt. Rauwe lyriek, dansante scènes, en een tragikomische ondertoon zijn keer op keer de ingrediënten voor aangrijpende portretten van mensen op de rand van de vulkaan. Sierens zet je op een roetsjbaan waar je van het ene moment op het andere van een hilarische lachstuijp naar immense ontroering gaat, én terug. Ongelooflijk echt, wars van alle fake, creëert hij een poëtisch en ritueel theater dat in eigen land en ook steeds vaker in het buitenland volle zalen trekt.

Als theatermaker heeft Arne Sierens een zeer persoonlijke stijl en taal ontwikkeld, weg van het traditionele theater, met sterke wortels in het alledaagse, het volkse en het epische. Zijn background - hij groeide op in een arbeidersbuurt - is daarbij een belangrijke inspiratiebron. Zijn uitgangspunt is dat hij een 'onderzoeker is van het nu'. Hij noemt zichzelf seismograaf en journalist in zijn zoeken naar een alchemie tussen bewegingstheater en muziek en het creëren van een soort permanente cross-over met populaire cultuur. Ook visueel verrassen de voorstellingen telkens weer. De decors van beeldend kunstenaar en huisscenograaf Guido Vrolix zijn intussen een opvallend handelsmerk geworden: de ijspiste in *Maria Eeuwigdurende Bijstand*, de blauwe circuspiste in *Trouwfeesten en processen enzovoorts*, het stuk schokkende tarmac in *Altijd Prijs*, de negen ton glas in *Broeders van Liefde* en de kantelende wip in *De Pijnders*. De grond onder de voeten van de personages is zelden stabiel.

Als theatermaker en auteur werkt Arne Sierens in collectief met zijn spelers, hetzij alleen, hetzij bijgestaan door een coregisseur.

De acteurs over 'Poepsimpel'

ZOALS STEEDS BIJ ARNE SIERENS VERTREKT DE VOORSTELLING VAN IMPROVISATIES, ZONDER REMMINGEN.

"We laten onze personages helemaal loos gaan", aldus Titus De Voogdt. "Het zijn geesten die ooit diep in ons gewoond hebben, en die nu bij de psychiater de biecht gaan afleggen." Robrecht Vanden Thoren knikt: "Al die persoonlijke pijnpunten worden dan één grote mengelmoes met de boeken die we lezen en de films die we zagen." Het resultaat is een familiereünie op het domein van 'de baron'. Passeren de revue, naast de baron zelf: zijn vrouw en zijn zoon, zijn nieuwe jonge vlam en een buurman zonder geluk. "De baron heeft zijn hele bezit van de hand gedaan en een appartement gekocht in Brussel", vertelt Tom Vermeir, die zelf de baron speelt. "Hij wil sterven tussen de levenden, niet tussen de doden. Intussen zijn ze al bezig met de afbraakwerken aan zijn halve kasteel, om er serviceflats op te zetten. Het was een belangrijke plek in ieders leven, en zo komt alles weer boven, in een stuk à la Tsjechov: een laatste zomer op de grens tussen verleden en toekomst."

MET VIJF PERSONAGES VOOR DRIE ACTEURS? DAT IS NIEUW BIJ CECILIA.

De Voogdt: "Robrecht en ik spelen elk twee rollen, waarvan allebei één vrouw. Ik combineer de moeder én de zoon. Zij willen elkaar niet zien, wat handig is, want als de zoon op is, kan de moeder er niet zijn." Vanden Thoren: "En ik speel het jonge blaadje van de baron en daarnaast ook de buurman van de familie, die nogal bijbels getroffen wordt door 700 plagen. Allemaal hebben ze het veel over relaties."

WAT WILLEN JULLIE MET DAT FAMILIEPORTRET VERTELLEN?

De Voogdt: "Vanalles en niets tegelijk. Al onze voorstellingen gaan over alle basisemoties van de mens, van geldingsdrang tot fundamentele eenzaamheid. Onze meeste motieven zijn ondoorgrondelijk, en de meest debiele motieven hebben de grootste gevolgen. Maar omdat we nu alleen onder mannen gerepeteerd hebben, kwamen er ook specifieke thema's naar boven, zoals een latent moeder-issue en een zeker Peter Pan-syndroom, van jongens die volwassen moeten worden, maar liever jong blijven. Wat verwacht het leven van ons, en wij van het leven?" Vanden Thoren: "Hoe heb je je jeugd beleefd, en hoe geef je dat door aan je kinderen?" De Voogdt: "Wat met carrière maken? Wat doe je met ambities? Of in het geval van onze personages: wat doe je als je g één ambities hebt?"

(Bron: Wouter Hillaert in 'Heroes', een publicatie van Gent Festival van Vlaanderen)

Wie is ...

Titus De Voogdt (°1979) behaalde het diploma Meester in de Beeldhouwkunst aan het Sint-Lukas in Gent. Hij start zijn acteercarrière in *Bernadetje* (Victoria), *Mijn Blackie* (HETPALEIS & Nieuwpoorttheater) en *Achter de wereld* (BRONKS). Bij Compagnie Cecilia speelde hij mee in *Mijn Blackie*, *Maria Eeuwigdurende Bijstand*, *Trouwfeesten* en *Processen enzovoorts*, *Broeders van Liefde*, *Altijd Prijs*, *Schöne Blumen* en *De Pijnders*. In 2011 maakt hij er samen met Johan Heldenbergh de woordenloze voorstelling *Vorst-Forest*. In 2013 maakte hij samen met Johan De Smet de voorstelling *De geschiedenis van de wereld* (Kopergietery). Op het witte doek was hij te zien in o.a. *Any Way the Wind Blows* (realisatie Tom Barman), als Steve in *Steve + Sky* (realisatie Felix Van Groeningen), in *Ben X* (Nic Balthazar), *Small Gods* (Dimitri Karakatsanis), *The Missing* (BBC), *WELP* (Jonas Govaerts) en *Broer* (Geoffrey Enthoven) die in herfst 2015 uitkomt.

Robrecht Vanden Thoren (°1982) behaalde het diploma docent drama/theatermaker aan de Fontys Academie te Eindhoven. Na zijn opleiding speelde hij vooral mee in theatervoorstellingen in Nederland. Hij speelde o.a. mee in *Strelingen*, *Woyzeck* en *Wetten van Kepler* van Piet Arfeuille. Bij Compagnie Cecilia was hij te zien in *Trouwfeesten* en *processen enz.*, *Altijd Prijs* en *Schöne Blumen*. Op televisie was hij te zien in een paar afleveringen van *Flikken*, en had hij gastrollen in Vlaamse series als *Witse* en *Spoed*. Hij speelde heavy-metal fan Tim in *De laatste zomer* (film van Joost Wynant) en gaf ook een blitzoptreden als karaoke-dj in *Aanrijding in Moscou* (Christophe Van Rompaey). In 2011 schitterde hij op het witte doek als één van de drie hoofdrolspelers in de succesvolle film *Hasta La Vista*. In 2015 kon je hem op de tv-zender één aan het werk zien in de 10-delige serie *Tom & Harry*. In oktober 2015 wordt de première van *Terug naar Morgen* verwacht; een film van Lukas Bossuyt waarin Robrecht een rol vertolkt.

Recensie bron: De Standaard, 24.09.2015

WASCO OP WATERVERF

Als Arne Sierens een pruiementaart opvoert, dan smaakt die zoet en zuur tegelijk. Zoals het leven zelf. En dat van Babette en Roger in 'Poepsimpel' in het bijzonder.

'We wachten allemaal.' Het laatste woord in *Poepsimpel*, de nieuwe Arne Sierens, is aan Anton Tsjechov. Ook wat voorafgaat heeft iets van *De kersentuin*, het laatste toneelstuk van de Rus. Het landgoed van Roger en Babette gaat onder de sloophamer, hun huwelijk is dat stadium al voorbij. Nog één keer verzamelt iedereen zich in de zoete weerschijn van het verleden: zoon Antonin, zijn vroegere buurjongen Benoit en de fleurige Caro, of de nieuwe vlam van vader, jonger dan zijn eigen zoon. Zo hartelijk hun samenspel, zo eenzaam zullen ze achterblijven.

Dat is de ene toon waarop Sierens en livemuzikant Jean-Yves Evrard variëren: een lichte mistroostigheid als de droesem van een lange zomer. Liefde kringelt tussen de vingers weg, levensvervulling wordt steeds verder uitgesteld. 'De zwaartekracht heeft mij de das om gedaan', krast moeder Babette. 'Die prachtige vlinder in mij is weg gefladderd.' Te weten wat je kwijt bent, en dat met een grijns constateren, is de ware tragiek. In stilte badmintonnen, vederlicht, vertelt nog zoveel meer. Samenspel moet altijd van aan de overkant.

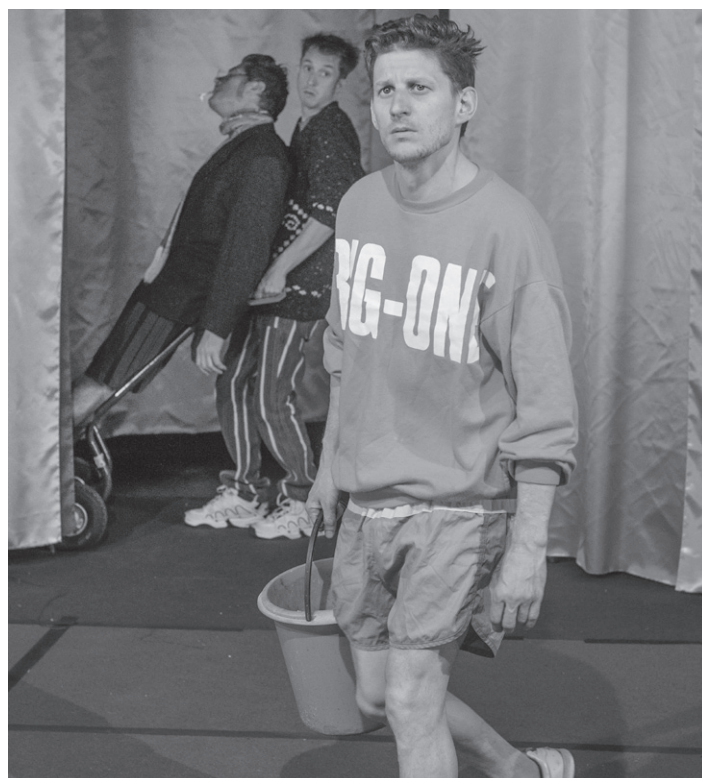
Wapperende handjes

Voor zoveel ongrijpbare levenslast heeft Guido Vrolix een decor bedacht zonder zijn typische glas, ijs en staal. Met drie gekleurde doeken die stil af- en aan komen waaien, vormt zijn carrousel een toonbeeld van vluchtigheid, van verglijdende tijd. Een toneelbeeld als waterverf.

De andere toon van *Poepsimpel* krast daarover als vet waskrijt. Het is de aangeschroefde komiek waarmee de acteurs Tom Vermeir, Titus De Voogdt en Robrecht Vanden Thoren iets bewuster de lach in de zaal planten dan in vorig werk van Compagnie Cecilia. Dat de laatste twee spelers naast hun mannelijke rol ook elk in het kleedje van een vrouw kruipen, werkt die cartooneske aanpak nog in de hand. Lustig wapperen ze met

Tom Vermeir (°1976) studeerde aan het Conservatorium van Gent. Hij is sinds 1996 actief als acteur en theatermaker. Samen met Wouter Bruneel en Koen De Ruyck richtte hij het jeugdtheatercollectief Gordijnen voor Konijnen op, waar ze verschillende succesvolle producties mee maakten, waaronder *Drie musketiers*, naar de gelijknamige roman van Dumas, *Tik*, naar Anton Tjechov's drie zusters en *King Lear* van Shakespeare. Verder heeft hij voorstellingen bij TG Ceremonia op zijn palmares als *Vier seizoenen* en *Regent&Regentes*. Daarnaast speelde hij ook bij NTGent, Kopergietery en Toneelhuis. Bij Compagnie Cecilia speelde hij in *De Pijnders* en *Gloria* (in den hoge). Tien jaar lang was Tom ook actief als zanger/gitarist bij de rockgroep A Brand, waarmee hij al vier platen uitbracht en verschillende tours afwerkte in binnen- en buitenland. Op televisie was hij onder andere te zien in *Rang 1*. Tom speelt een van de hoofdrollen in *Belgica*, de nieuwe film van Felix Van Groeningen (*The Broken Circle Breakdown*). In oktober 2015 wordt de première verwacht.

Jean-Yves Evrard (°1967, FR) studeerde muziek (gitaar, compositie, kamermuziek en improvisatie) aan de conservatoria van Luik, Brussel en Amsterdam bij Henry Pousseur, Frederic Rzewski, Garrett List en George Octors. Hij componeerde al vaker muziek voor theater, in het bijzonder voor Groupov (Jacques Delcuvellerie), Sofie Kokaj en la compagnie du Grand guignol. Bij Compagnie Cecilia verzorgde hij eerder al de livemuziek in *Altijd Prijs*, *Schöne Blumen* en *De Pijnders*. Sinds 1987 speelde hij met tal van mensen samen, waarvan de bekendste misschien wel: Ted Milton, l'ensemble musique nouvelle, John Cage, Mischa Mengelberg, Kris Defoort, Taku Sugimoto, Pascal Comelade, Maurizio Kagel... Samen met Määk's Spirit creëerde hij in de Beursschouwburg het project *Il n'y a pas de fraises en hiver*, 48 muzikale performances gefilmd op verschillende locaties in Brussel.

de handjes, knakken ze op hun hoge hakken. Bewonderenswaardig hoe daar uiteindelijk toch nog poëzie uit ontstaat. Drie spelers leggen op scène hun ziel bloot door ze weg te moffelen.

Voor Tsjechov zou deze *Poepsimpel* te veel strip zijn, maar de suggestie waarop Sierens speelt, wordt makkelijk onderschat. Zijn eerste kunde is het opladen van banale details met gevoel: een pruiementaart, de liefde tussen twee huisdieren, een autosleutel waarop je langer moet duwen. Ze presenteren zich als zoete humor, maar hun binnenkant is bitter, zo niet zuur. Met waskrijt en waterverf tekenen ze een stilleven van het leven: even ijl als morsig. In Sierens' theater stuikt dat leven nooit in één keer in, maar kruimelt het langzaam af. En toch zal het nooit opgeven.

(Wouter Hillaert)

In de kijker ...

SAW IT ON TELEVISION / DIDN'T UNDERSTAND

door t,Arsenaal

Steekkaart van de voorstelling

**zaterdag 24 oktober om 19.00 u. en om 21.00 u.
in de laadruimte van een vrachtwagen
(parking CC De Steiger)**

Van en met: Michael De Cock

Scenografie en dramaturgie: Stef Depover

Org.: CC De Steiger m.m.v. Rode Kruis Opvangcentrum Menen

In 't kort

Deze voorstelling bracht Michael De Cock tien jaar geleden op zo'n goeie honderd plekken. Van Tongeren naar Menen, later van Madrid naar Amsterdam... Van oost naar west en van zuid naar noord, zoals migranten ook vaak reizen. De tekst en interviews van tien jaar geleden - aangevuld met nieuw materiaal - staan nog steeds als een huis. Het is als wandelen in een museum van mensenlevens.

Over de voorstelling

"Op 22 maart 2001 interviewde ik voor het eerst een vluchteling. Wat begon met één eenvoudig gesprek is twee jaar later een collectie van getuigenissen en van menselijk leed geworden. Een luguber tijdsbeeld."

Dat schreef Michael De Cock toen hij in januari 2004 aan de tournee van 'saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND' begon.

Deze voorstelling bracht Michael tien jaar geleden op zo'n goeie honderd plekken. Van Tongeren naar Menen, later van Madrid naar Amsterdam... Van oost naar west en van zuid naar noord, zoals migranten ook vaak reizen.

De vrachtwagen werd opnieuw beschilderd door de jonge kunstenaar Luca Kortekaas. De tekst en interviews van tien jaar geleden - aangevuld met nieuw materiaal - staan nog steeds als een huis. Het is als wandelen in een museum van mensenlevens.

EXTRA: EXPO 25 JAAR OPVANG VAN ASIELZOEKERS

Van 19 tot en met 31 oktober kunt u in CC De Steiger een tentoonstelling bezoeken over 25 jaar opvang van asielzoekers. Feiten, cijfers en getuigenissen van ex-bewoners laten u ontdekken hoe de opvang gedurende die kwarteeuw evolueerde. Foto's schetsen u een realistisch beeld van de dagelijkse werking van een opvangcentrum. De tentoonstelling laat u ook even stilstaan bij 10 jaar Voogdij voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen door Rode Kruis Vlaanderen.

Recensie bron: De Standaard, 15.01.2004

GETUIGENISSEN UIT DE LAADBAK

Toen Rotterdam Culturele Hoofdstad was in 2001, richtte men er een loods in als een desolate stadskanker. In het donker zocht de bezoeker zich een weg langs dranghekken en lege containers. Hij speelde de rol van asielzoeker. Het was de kunst om je niet te laten klossen door de politie. Al was het een spel, dan nog was het een beangstigende ervaring.

Zo ervaringsgericht is deze *Saw it on television/Didn't understand* van het Publiektheater niet. Michael De Cock speelt zijn stuk in een oplegger. Daarmee doorkruist hij de komende maanden Vlaanderen. Met zijn traject van de grensstreek tot de polders, volgt hij de beweging die de asielzoeker aflegt. In dit rijdende theater hoeft de toeschouwer zich niet per se als een asielzoeker te voelen.

De ruimte betreden is al suggestief genoeg, vinden de makers. Ze zijn er terecht van uitgegaan dat dit thema geen groot theater verdraagt. Een gevoelige snaar klinkt dikwijls vals. Soberheid is hier het juiste devies, zonder er een ocharme-fuif van te maken waar kijkers hun politieke correctheid fêteren.

Aan de basis van de speelttekst liggen interviews met asielzoekers. Michael De Cock neemt in zijn solovertelling alle denkbare perspectieven in, van afstandelijk tot volledige identificatie. Live tekst varieert met opnames op klankband. Die veelzijdigheid houdt de vertelling boeiend.

De eerste van de korte scènetjes is een snedig vraag- en antwoordspel. Het komt uit het feitenverhoor waaruit moet blijken of de asielaanvrager oprecht is over zijn herkomst. De Cock stelt zijn vragen live. Welke rivier liep er door het dorp? In welke maand werd geogost? Het antwoord komt van een klankband. Het suggereert dat de asielzoeker, zonder papieren, anoniem is en officieel niet bestaat.

De verhalen zijn niet opgesmukt of literair gemaakt. Soms zijn het fragmenten uit een dagboek. Het geeft een beeld van de dagelijkse beslommeringen in een centrum. Andere keren wordt het povere Engels geïmitteerd van een Pakistaan, die gloort van geluk als hij zich de sprookjes herinnert die hij voor zijn kinderen verzoon. Kleine, mooie sprankeltjes als deze contrasteren hevig met de harde beschrijving van een vijftien dagen durende foltering.

De makers brengen met veel zorg een oprecht relaas.

(Geert Sels)